

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Justis- og innvandringsministeren

Stortinget - Justiskomiteen
Stortinget
0026 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
19/1429 - ANY

Dato
25.03.2019

Vedrørende representantforslag 8:95 S (2018-2019)

Jeg viser til brev 12. mars 2019 hvor justiskomiteen ber om Justis- og beredskapsdepartementets uttalelse i forbindelse med at følgende sak er til behandling:

Representantforslag om straffeforfølgning av de som tjener penger på idrettsprestasjoner som følge av doping, og krav til endringer i internasjonal idrett.

Forslag 1. Stortinget ber regjeringen vurdere hvordan opplysninger om idrettsutøvere og støtteapparat som straffes for dopingkriminalitet, også kan gjøres tilgjengelig for antidopingorganisasjonene, herunder eventuelle behov for endring av lovgivning.

Jeg oppfatter forslaget slik at det kun omfatter straffesaker som er avsluttet ved fellende dom.

Antidopingorganisasjonene utfører et viktig arbeid, og jeg merker meg representantenes bekymring for at det vil kunne forekomme dopingbruk i idretten som avdekkes av politiet, uten at informasjonen er tilgjengelig for antidopingorganisasjonene.

Som det fremgår av representantforslaget, vil Antidoping Norge kunne få innsyn i saker om idrettsutøvers brudd på dopinglovgivningen etter reglene om innsyn i avsluttet straffesak. Etter politiregisterforskriften § 27-2 kan enhver som har saklig grunn gis innsyn i en avsluttet straffesak. Hva som utgjør saklig grunn må vurderes konkret i den enkelte sak, men ut fra Antidoping Norges oppgaver kan det legges til grunn at de normalt vil få innsyn etter denne bestemmelsen i saker som omhandler idrettsutøvers brudd på dopinglovgivningen. I mange tilfeller vil Antidoping Norge også ha rettslig interesse i slike saker, og vil da kunne få innsyn i en avsluttet straffesak etter straffeprosessloven § 28 første ledd bokstav d, jf. politiregisterforskriften § 27-1. Jeg

viser til Riksadvokatens veileder om innsyn i straffesaker for andre enn sakens parter, Riksadvokatens skriftserie 3/2017.

Det er riktig som anført i representantforslaget at retten til innsyn kun vil være effektiv i tilfeller hvor straffesaken allerede er kjent for antidopingorganisasjonene og idretten. Imidlertid er det flere hensyn som taler mot etablering av en underrettelsesplikt.

Politiets plikt til underretning av eget tiltak er i hovedsak regulert i politiregisterforskriften kapittel 10. Plikten til å gi underretning er der begrenset til mottakere som er offentlige organer, herunder barnevernet, forsvaret, kriminalomsorgen og løvemyndigheter. Disse bestemmelsene er med andre ord begrunnet i ivaretagelse av sentrale offentlige oppgaver og forsvarlig gjennomføring av virksomhet som drives med offentlig tillatelse. En underretningsplikt til antidopingorganisasjoner som ikke utøver offentlig myndighet, vil derfor representere noe prinsipielt nytt.

Underretningsplikt i alle saker om brudd på dopinglovgivningen som omfatter «idrettsutøvere og støtteapparat» vil videre kunne innebære et betydelig merarbeid for politiet, og vil også være vanskelig å gjennomføre i praksis. Store deler av den norske befolkningen utøver idrett på ulike nivå, herunder svært mange barn og unge. Politiet vil ikke nødvendigvis ha kjennskap til en persons tilknytning til idretten eller idrettsutøvere, og det vil kunne være tilfeldig hvem som fanges opp. Den domfelte selv har ingen plikt til å avklare sin eventuelle tilknytning til idretten eller idrettsutøvere overfor politiet.

Jeg vil avslutningsvis også minne om at politiet har en alminnelig plikt til å hindre nye lovbrudd. I enkeltsaker om brudd på dopinglovgivningen hvor politiet er kjent med at den domfelte har tilknytning til idretten, vil dette etter en konkret vurdering kunne innebære at Antidoping Norge informeres.

Forslag 2. Stortinget ber regjeringen vurdere muligheter for nye bestemmelser i straffeloven for å kunne straffeforfølge de som tjener penger på idrettsprestasjoner som følge av doping, og mulighet for inndragning.

Befatning med dopingmidler er kriminalisert i norsk rett. Det strafferettslige ansvaret er vidtrekkende. Etter legemiddeloven § 24 a, jf. § 31 annet ledd, er det straffbart å erverve, besitte eller bruke dopingmidler uten lovlig adkomst. Andre former for befatning med dopingmidler, så som innføring, oppbevaring eller salg, er straffbart etter straffeloven § 234. Det er heller ikke utelukket at bruk av dopingmidler etter omstendighetene kan straffes som bedrageri etter straffeloven § 371, men dette forutsetter at handlingen volder «tap eller fare for tap for noen». I tillegg vil den som medvirker til lovbrudd som nevnt, kunne straffes i medhold av den generelle medvirkningsbestemmelsen i straffeloven § 15 eller den særlige regelen om medvirkning til bruk i straffeloven § 234 annet ledd. Dette innebærer blant annet at det

er straffbart for trenere, ledere og andre i støtteapparatet å gi råd og oppfordringer til utøveren om å dope seg.

Det følger av straffeloven at utbytte av en straffbar handling skal inndras. Det er en forutsetning at det foreligger årsakssammenheng mellom den straffbare handlingen og det oppnådde utbyttet. Dersom gjerningspersonen eller medvirkeren har oppnådd en økonomisk vinning grunnet overtredelse av strafferettslige dopingregler, er dermed lovens utgangspunkt at dette utbyttet skal inndras.

Hvorvidt det er behov for en ytterligere kriminalisering av det å oppnå økonomiske gevinster grunnet doping, er et komplisert spørsmål. Strafferegelen om doping ble innført nokså nylig, og det kan være riktig å avvende evt. utvidelser av straffeansvaret. Det samme gjelder hvordan et slikt straffansvar evt. skal utformes, herunder hvilke konkrete handlinger straffansvaret skal ramme.

Forslag 3. Stortinget ber regjeringen utrede hvilke kriterier som bør innfris for statlig støtte til internasjonale idrettsarrangement som skal arrangeres i Norge.

Spørsmålet berører tema som ligger under ansvarsområdet til Kulturdepartementet, som har gitt følgende innspill:

I utgangspunktet gis det ikke statlige tilskudd til å arrangere idrettsarrangement i Norge. Men samtidig som henvendelser om å gi støtte til slike arrangementer har økt, har det de senere årene også blitt gjort enkelte unntak fra dette prinsippet. De arrangementene som har fått statlig støtte, har fått dette med hver sin unike begrunnelse og uten at det er foretatt en samlet vurdering av henvendelsene/søknadene.

Blant annet i lys av dette er Kulturdepartementet enig i at det vil være fornuftig å utrede kriterier for tildeling av statlige tilskudd til slike arrangementer. Kulturdepartementet mener at det i en slik utredning bør legges opp til en bred tilnærming til temaet.

Fastsetting av kriterier for støtte vil blant annet kunne lede til en mer åpen, forutsigbar og enklere prosess for potensielle søkere, og en mer ensartet og effektiv behandling av søknader i forvaltningen.

Med hilsen

Jon Georg Dale